

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 6.

Den 10de December 1880.

30te Aargang.

Tale af Eldste Orson Pratt,

afholdt i Tabernaklet i Saltfostaden Søndag Eftermiddag den 19de Septbr. 1880.

Det er med forunderlige følelser at jeg fremstaar for at tale til denne Forsamling, som er forsamlet her denne Eftermiddag. En Begivenhed, som almindelig kun hænder een Gang i en Mands Levetid, er indtruffen med mig i Dag. For netop halvtredsindstyve Åar siden blev jeg ved Daab indlemmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Det kan derfor siges, at det nærværende Åar i Virkeligheden er et Jubelaar, hvad mig selv angaaer — jeg mener, at det forgangne Åar, som er mit halvtredsindstyvende Åar som Medlem af Kirken, endende med denne Dag, har viiselig i Ordets fuldeste Betydning været et Jubelaar.

Der er en anden Ting forbundet med disse halvtredsindstyve Åar i Kirken, som er meget behagelig til Eders ydmyge Tjener. I Dag for ni og tredindsstyve Åar siden blev jeg født til denne Verden, og denne er altsaa en dobbelt Fødselsdag for mig. Hvor taknemmelig burde jeg ikke være for dette store Privilegium, som er blevet mig forundt. At høre Evangeliets Fylde, vise Lydbighed

til samme og indgaa i Guds Kirke og Rig i min Ungdom, er tilvisse en Velsignelse, for hvilken jeg ikke tilfulde formaar at takke og prise min himmelstue Fader. Der findes mange Snese Millioner, ja Hundrede af Millioner Mennesker paa vor Klode, som ikke have nydt dette Privilegium.

Det synes, at Herren vor Gud for lidt over halvtredsindstyve Åar siden fandt for godt at oprette sit Rige paa Jorden formedest hellige Engels Bejening og Mandens Abenbarelse, saamt ved at nedseude Myndigheden fra Himmelnen til at administrere her paa Jorden, og ved at frembringe denne store og kostbare Optegnelse, Mormons Bog, saamt lade den blive trykt til Menneskehedens Gavn. Hvilkens stor Velsignelse var det ikke til mig, at jeg kom til Forstaelse om denne Bogs Indhold, da jeg kun var nitten Åar gammel! Hvilet herligt Privilegium er det ikke at leve paa en saadan Tid, i hvilken Gud efter har aabenbaret sig til Menneskenes Ørn! Siden Skabelsenus Dage har der været mange Tidsperioder, i hvilke Himmelnen

har været serdeles gunstig mod Menneskene ved at sende Meddelelser og Abenbaringer fra det Høje. Men der var hengaaet en lang Tid, under hvilken intet saadant Privilegium var givet til det dødelige Menneske. Hvad Nationerne paa den østlige Halvkugle angaar, var der hengaaet over sytten Aarhundreder, i hvilke de vare i Mørke og havde ingen bemyndigede Herrens Tjenere iblandt dem — Ingen, som havde Ret til at døbe, administrere Herrens Nabvere, opbygge Guds Rige eller forrette nogen af Evangeliets Ordinancer; dette var en lang Tid for Folket at være i Mørke. Den vestlige Halvkugle var ikke slet saa længe foruden Abenbaring fra himmelen. I lidt over fjorten hundrede Aar var Folket paa dette vestlige Kontinent i Mørke; altsaa blev Evangeliet for et Tidsrum af omrent fjorten Aarhundreder ikke prædiket med guddommelig Myndighed nogetsteds paa Jorden; der fandtes ingen levende Guds Kirke paa noget Sted i hele Verden, saavidt os er bekjendt. Det er sandt, at Nationerne, i Løbet af disse fjorten hundrede Aar, havde en Bog, som indeholdt en Historie om hvorledes Evangeliet blev prædiket i gamle Dage — en Bog, som kaldes Bibelen. Men en Bog, som indeholder en Historie om Evangeliet, er een Ting, og Magten og Myndigheden til at administrere i Evangeliets Ordinancer, er en anden Ting; de ere aldeles forskellige. En Bog alene bemyndiger Ingen paa hele Jorden til at opbygge Kristi Kirke; den bemyndiger Ingen til at prædike Evangeliet. Ingen Mand har nogensinde anmættet guddommelig Myndighed ved Hjælp af en gammel Bog, der var given til Profeter og inspirerede Mænd Aarhundreder førend han selv var født. Vi have aldrig hørt, at Herren har kaldet Mænd ved Hjælp af gamle Bøger. Dersom Herren kalber Nogen i vore

Dage, sler det ved Abenbaring, ikke en Abenbaring, given for 1800 Aar siden. Hvor uformstig vilde det ikke være at antage, at en Mand nu er blevet kaldet til at være Præsident for de Forenede Stater, fordi vi have en Historie om at George Washington en Gang indtog denne høje og hæderlige Stilling. Vilde dette bemyndige nogen Mand iblandt de Snefe Millioner, som nu bebo disse Stater, til at gaa og sætte sig paa Præsidentstolen og prøve paa at forvalte i en Presidents Embete over dette store Folk? Et Forsøg af dette Slags vilde være saa latterligt og taabeligt, at Folket strax vilde fremstaa som et samlet Hele og fordømme det. Saaledes forholder det sig ogsaa med Guds Anliggender, thi han er en Ordens Gud. Og dersom Menneskene iagttagte Orden med Hensyn til Myndighed i Forvaltningen af Regjeringsråssærer, hvor meget mere saa ikke Herren? Har han ikke ligesaa megen Visdom som sine Skabninger? Er Herren saa meget nedensfor sin egen Skabning, at han vilde foretrække Norden fremfor Orden, at han vilde lade Nogen paatauge sig selv Magt og Myndighed uden at kalde ham til Ansvar dersor paa den store Dommens Dag? „Men,” spørger En, „hvorledes veed De, Hr. Pratt, at Herren ikke har kaldet Nogen i Løbet af de mange Aarhundreder, som De figer, Menneskene have levet i Mørke? Hvorledes veed De, at han ikke har bemyndiget Tjenere og Sendebud til at forkynde Evangeliet iblandt Menneskernes Ørn?” Dette er nu et meget vigtigt Punkt. Jeg dadler slet ikke dem, som ikke have overvejet denne Sag, fordi de fremsatte et saadant Spørgsmaal. Det er aldeles fornuftigt, at de skulde erkynlige sig om, hvad Grund vi have til at antage, at Ingen har været udsendt med guddommelig Myndighed i Løbet af de fjorten hundrede Aar, som vare

henrundne, da Herren for over halvtredsindstyve Åar siden sendte sin Engel og gjengav Myndigheden. Forstjellige Grunde kunne fremføres til Bevis for, at Jordens har været blottet for saadan Myndighed. En Grund er, at vi, iblandt de tre eller fire hundrede Millioner Kristne, eller de, som foregive at være Kristi Efterfølgere, finde een almindelig Tro at gjøre sig gjældende, nemlig, at Gud ikke giver nogen ny Abenbaring til Jordens Indvænere i deres Dage. Dette er nok for mig; det er alt det Bevis, jeg vilde ønske mig, uagtet der gives en Mængde andre Beviser, men dette alene er tilstrækkeligt til at overbevise mig om, at Gud aldrig har sendt dem. „Men,” spørger En, „kan ikke en Mand være sendt af Herren og være guddommelig bemyndiget, uden at der er blevet Abenbaring given i hans Dage? Jeg svarer: Umuligt, umuligt. „Men,” vil man maaſſe spørge videre, „kunde ikke Andre, som modtoge guddommelig Myndighed ved Abenbaring i gamle Dage, have meddelt denne Myndighed til deres Samtidige, der levede længere end dem? Og kunde ikke disse Samtidige, der saaledes erholdt guddommelig Myndighed, have meddelt den til Andre endnu yngre, og disse igjen til Andre? Og kunde ikke Myndigheden paa denne Maade været nedarvet ved regelmæſsig Succession og Ordination fra Apostlenes Dage til vor Tid?” Jeg vil sige, at dette vilde være muligt paa samme Maade, som Guds Kirke i det første Aarhundrede efter den kristne Tidsregning kunde overføre Myndigheden til at prædike og administrere i Evangelietts Ordinancer fra den En til den Aanden; saaledes vedblev det gjennem det første Aarhundrede, og det kunde ligesaa let have vedvaret gjennem det andet, tredie og hvert eftersølgende Aarhundrede, lige ned til vore Dage. Her

opſtaar althaa et andet Spørgſmaal, nemlig: Kan ikke Myndigheden netop paa en saadan Maade have været nedarvet? Jeg svarer: Hvor kan der have været en uafbrudt Følgerække af den samme Myndighed, som havdes i det første Aarhundrede? Jeg skal sige Eder naar denne Embedſfolge blev brudt. Netop paa den Tid, da ny Abenbaring ophørte at blive given til Menneskenes Børn, kunde ingen videre Embedſfolge blive vedligeholdt. Det vilde være umuligt for Nogen at blive ordineret ved guddommelig Myndighed, for Ex. til Apostelskabet, medmindre der var Nogen, som besad denne Myndighed og som virkelig havde modtaget guddommelig Meddelelse ved ny Abenbaring om, at saadan Myndighed skulde overføres paa denne eller hin Person. Naar ophørte guddommelig Abenbaring? Hvor skulle vi gaa hen for at faa Vidnesbyrd des angaaende? Hvad Inbyggerne paa de øſtlige Dele af vor Klode angaar, saa ophørte guddommelig Myndighed iblandt dem omtrent ved Slutningen af den kristne Tidsregnings første Aarhundrede. Hvorfor ophørte den? Fordi vi ikke have nogen Berethring om, at ny Abenbaring blev given, efter at dette Aarhundrede var til Ende; og da ny Abenbaring ophørte, ophørte ligeledes guddommelig Kaldelse samt guddommelig Myndighed; man ophørte med at overføre denne Myndighed paa Andre, af den tydelige og simple Grund, at de foruden ny Abenbaring ikke vidste hvem de skulle kalde; de vidste ikke hvem der skulle bemyndiges til at aniamme Apostelskabet eller nogen anden Kaldelse. Enhver, som i Løbet af den kristne Æras første Aarhundrede blev kaldet til at administrere i Evangelietts Ordinance med Magt og Myndighed, blev ordineret ifølge Abenbaringens og Profetiens Land. Timotheus var en

ung Mand, sammenlignet med mange af Apostlene, men han anmammede den Kaldelse, som blev ham given ved Hånders Paalæggelse af Guds Ejendomme eller af dem, som ved ny Åabenbaring vare bemyn-digede til at administrere og overdrage ham denne Myndighed. Der staar saaledes strevet i denne gode Bog, Bibelen, at Paulus, der var bemyndiget som en Apostel, kaldte Timotheus formedelst Kraften af Åabenbaringens og Profetiens Aand. „Forsom ikke,” sagde Paulus, „den Maadegave, som er i Dig, som Dig er given ved Profeti, under Haandspaalæggelse af de Eldste.” (1 Tim. 4, 14.) Og naar vi tale om Missioner i denne Kristendommens tidligste Tidsperiode, da paatog Ingen sig at gaa paa Mission iblandt Jordens Indbyggere, medmindre han var sendt og bestikket dertil. Endog saa stor en Mand som Apostlen Paulus havde ingen Rettsighed til at gaa ud som Missionær uden formedelst Haandspaalæggelse af de Personer, som administrerede til ham. Dersor er der strevet i Apostlenes Gjerninger, at den Hellig-aand sagde til visse Profeter, som fandtes i Antiochia, i den derværende Menighed: „Udtager mig Barnabas og Saulus til den Gjerning, hvortil jeg har kaldet dem.” Her er en ny Åabenbaring. Saulus kunde ikke udtages ellers bestikkedes til noget Arbejde i Evangeliets Ejendomme, førend Herren kaldte ham, og denne Kaldelse blev tilkjendegivet gjennem Profeterne, som vare i Menigheden i Antiochia. Lad os endvidere antage, at en Mand var blevet kaldet ved Åabenbaringens og Profetiens Aand samtidigt med ordineret og bestikket ved Haandspaalæggelse af en Profet eller Apostel, til at være et særdeles Bidne til Jordens Nationer, da vilde der opstaar et andet stort Spørgs-maal for os at besvare, nemlig: Kunde Manden, der saaledes var blevet bestikket,

udføre Hensigten af sin Mission, uden ny Åabenbaring? Jeg siger, at det vilde være aldeles umuligt. Ingen kan udføre en Mission, der vil være antage-elig i Herrens Øje, medmindre Gud gi-ver ham Åabenbaringer fra Tid til an-den til at vejlede ham i hele hans Mis-sionsvirksomhed. Vi have mer end Bid-nesbyrd nok i det nye Testamente des-angaaende. Endog naar nogle af de allerstørste Åabenbarere, som vi have nogen Beretning om, gjorde Forsøg paa at udføre visse Ting efter deres eget Tykke, ledte Aanden dem ofte til at gjøre aldeles det modsatte. Ved en vis Lejlighed havde Paulus stor Attraa til at besøge et vist Sted; dette Ønske hidrørte fra hans egen naturlige Ømmekraft, men den Helligaand forbød ham at handle derefter. Her behøvedes en ny Åabenba-ring for at han kunde vide, enten han skulle følge sin egen Tilhørsighed eller ikke. Alter finde vi, at den Allerhøjeste Åabenbaringer vare meget nødvendige til at vejlede disse Missionerer under deres Rejsen iblandt Nationerne paa Jordens. Filippus havde udført et stort Arbejde i Samaria. Det var lykkedes ham at overbevise store Mængder om at Jesus var Kristus, og han havde døbt dem samt organiseret en stor Menighed i Stan-den Samaria. Man skulle antage, at han, efter at have udført saa stort et Arbejde, vilde have fundet det nødven-digt at forblive iblandt Folket der paa Ste-det for at betjene dem; men nej; Her-ren gav en ny Åabenbaring til Filippus, sigende: „Staa op, gak mod Sønden, paa den Vej, som gaar fra Jerusalem til Gaza; den er øde.” Med andre Ord: „Forlad din nærværende Arbejdsmark, Du kan gjøre mere Godt paa andre Steder.” Nu en Mand, der havde været overladt til sin egen Ømmekraft, uden ny Åabenbaring, vilde ikke have

pusket at gaa andre Steder hen; hans egen Tilbøjelighed vilde sikkert have været at forblive, hvor saa mange havde anammet hans Bidnesbyrd. Men nej; Guds Engel tænkte anderledes. „Staa op, Filippus, og gik mod Sønden.“ Der blev ham ikke fortalt, hvad han skulle gjøre i Landet mod Sønden, men i Lydighed til den ny Abenbaring begav han sig paa Rejsen, og efter at han havde rejst et kort Stykke Vej, saae han en Vogn foran sig, maaske hørende sagte fremad, og nu behovedes der en anden Abenbaring. Den, han havde modtaget en kort Tid i Forvejen og som bød ham at rejsse mod Sønden, havde han allerede begyndt at efterkomme. Men medens han endnu var paa Rejsen, vidste han ikke, hvad hans næste Pligt vilde være, og dersom Herren ikke havde givet nye Abenbninger, vilde han i Blinde have fortsat sin Missionsvirksomhed. Men en anden Abenbaring kom, som sagde: „Gaa frem og hold Dig til denne Bogn.“ Han var lydig, og da han nærmede sig Bognen, fandt han en Mand, som læste Profeten Esaias. Filippus, som var paavirket af den Helligaand, sagde til denne Mand: „Forstaar Du og det, som Du læser.“ „Hvorledes?“ sagde Manden i Bognen, „skulde jeg kunne det, uden Nogen vejleder mig.“ Filippus begyndte da at forklare ham de Ting, som han havde læst angaaende Jesus, og Filippus blev indbudd til at stige i Bognen. De hørte videre indtil de kom til et Sted, hvor der sandtes Vand af tilstrækkelig Dybde til at Daabsordinancen kunde forrettes, thi det synes, at Filippus ved sin Forklaring havde bevist, at Jesus var Kristus og at Manden ønskede Daab; Bognen holdt derpaa stille, og Filippus gik ned i Vandet og døbte ham. Filippus havde ikke Myndighed til at meddele den Helligaands Gave ved Hænders Pa-

leggelse til dem, han havde døbt i den store Stad Samaria. Der var stor Glæde dersteds, fordi han havde døbt dem, men ingen af dem havde endnu anammet den Helligaand og fil den iffe førend en anden Myndighed, højere end den Filippus besad, kom og lagde Hænder paa dem for Anammelsen af den Helligaands Gave. Efter at have døbt Folket dersteds kunde han ikke gaa videre; han kunde ikke meddele dem den Helligaands Velsignelser; derfor, efter at han havde udført, hvad de to Abenbninger ledte ham til at gjøre, havde Herren udset et andet Sted for ham. Han rejste ikke der hen ifølge sin egen Tilskyndelse, men der behovedes en meget kraftig Tilkjendegivelse af Guds Kraft til at føre ham bort fra det nævnte Vand. Skriften figer, at „Herrens Land bortrykkede Filippus, og Gildingen saae ham ikke mere; thi han drog sin Vej med Glæde“ Have I nogensinde hørt noget Saadant i vore Dage, at Mænd under Udsørelsen af deres Missioner, ere blevne bortrykkede til et eller andet Sted? „Men de, som forvente Herren, skulle formy deres Kraft, de skulle opfare med Vinger som Ørnene,“ figer Profeten Esaias. (Es. 40. 31.) Filippus maa vistnok have faret med Ørnevinger. Nu dersom en Person — jeg mener, en Mand, som er let nok — kunde komme paa Ørnevinger og blive bragt igennem Luften, vilde det da ikke være en meget god Fremstilling af nogle af dem, som vente paa Herren?

Jeg nævner disse forskellige Omstændigheder — og kunde nævne Snese andre — for at bevise, at uden den levende Guds Land til at meddele Abenbninger, kan Ingen administrere til sine Medskabninger, ej heller vilde Nogen have Myndighed til at gjøre det. Dette bringer mig tilbage til hvad jeg allerede

har sagt. I erindre, at Spørgsmålet er: Kan det bevises, eller er der noget Vidnesbyrd for, at Nogen har været kaldet til Evangeliets Tjeneste iblandt alle Nationerne gjennem den lange Tidsperiode, som jeg har hentydet til? Vi have Menneskenes eget Vidnesbyrd. De sige, at der ikke har været nogen Abenbaring siden det første Aarhundrede af den kristne Era. Hvem siger dette? Hele den katolske Kirke til at begynde med samt den græske Kirke, som er en anden Gren af den saakaldte kristne Kirke, og derefter have protestanterne, som protesterede imod disse to Grene og ere udsprungne fra dem, vedligeholdt den samme falske Tradition, at der ikke behøves nogen ny Abenbaring, at den sidste Abenbaring, som var bestemt for Menneskeslægten, blev given henimod Slutningen af det første Aarhundrede efter Kristus. Det ser ud til at de ikke begriske, hvorledes en saadan Ekclering, dersom den indrymmes, affjærer dem fra al guddommelig Magt og Myndighed; de synes ikke at forstaa, at de umulig kunne blive kaldte og at de umulig kunne blive ordinerede ved den retmæssige Myndighed, medmindre Gud taler paany; de synes ikke at kunne forstaa, at Skrifter, styrne af Mand, som ere dyde og borte for Aarhundredes siden, ikke kunne hemmyndige dem til at prædike Evangeliet eller give dem nogen guddommelig Myndighed til at administrere i dets Ordinancer. Altsaa se I Umuligheden af en regelmæssig Succession fra Slegt til Slegt, formedest Mangel paa ny Abenbaring. En stor Mængde andre Vidnesbyrd kunde fremføres til Bevis for denne Kjendsgjerning, men dette ene er tilstrækkeligt. „Nu vel“, siger En, „dersom Deres Bevisførelse er rigtig, dersom Deres Tro er sand, saa har der jo i mange Generationer ikke været nogen Kristi Kirke paa Jorden.“

Vi kunne ikke komme til noget andet Resultat; det nyttel ikke, at vi indbilde os Noget, som ikke er Tilfældet. Vi komme for at bære Vidnesbyrd om, at der i det mindste i Øbet af de sidste fjorten hundrede Aar ikke har været nogen Kirke paa Jorden, som Gud har anerkjendt som sin Kirke, og iblandt de europæiske Nationer samt blandt Nationerne i Asien og Afrika har der ikke været nogen siden Slutningen af det andet Aarhundrede efter Kristus. Hvilken sorgelig Stilling er ikke denne for Jordens Indvaanere at være i! Vi vilde have været i samme Stilling, dersom Gud ikke havde nedsladt sig til at give ny Abenbaring, og dette bringer mig nu til at tale om Mormons Bogs Fremkomst.

Paa førstkommande Onsdag Morgen, den 22de September, vil det være 53 Aar siden, at Guldblanderne, indeholdende Mormons Bog, blev overleverede til Joseph Smith, en Landmands Søn, en ulærd Dreng, der ikke var uddannet i de højere Undervisningsgrene, en Ængling, der tilsidst var ubekjendt med Indholdet af det gamle og nye Testamente, ulærd med Hensyn til Menneskenes Læresætninger og Trossbefjendelser, ulærd i Henseende til alle Videnskabsgrene, med Undtagelse af nogle af de første Begyndelsesgrunde, saaledes som de lærtes i Staten New Yorks almindelige Skoler. Jeg siger, at 53 Aar ere næsten hørundne siden denne store, denne besynderlige, denne vidunderlige Begivenhed fandt Sted, siden Guds Engel overleverede de hellige Optegnelser til en ulærd, almindelig Ængling, der endnu ikke var 22 Aar gammel. Saaledes var Begyndelsen til en stor Abenbaring. Jeg vil dog ikke sige den virkelige Begyndelse, thi Gud havde førend den Tid givet Abenbaringer til denne Ængling ved mange Lejligheder. Den første, som han gav ham, var om For-

aaret 1820, førend Joseph Smith endnu var 15 Aar gammel. Som Svar paa hans Bøn saae Joseph ved denne Lejlighed et stort og herligt Syn; to af Himmelens store Personligheder viste sig for ham — ikke Engle, ikke Sendebud, men to Personer, som holde Magtens Nøgler over Skabningen i hele Universet. Hvem vare de? Gud, den evige Fader, og hans Søn Jesus Kristus, ved hvem Gud Faderen skabte Verden. To herlige Væsener nedsteg fra Himmelten — to Personer, hvis Asyn skinnede klarere end Solen om Middagen — to Personer, omgivne af en Lysstøtte, kom ned, stod foran denne Dreng og aabenbaredes sig for ham. Han saae deres Asyn; han saae deres Persons Herlighed; han hørte de herlige Ord, som udstrimmede fra Faderens Læber, idet han pegede paa sin Søn, sigende til Joseph: „Denne er min elstelige Søn, hør ham.“ Dette var en ny Abenbaring; Noget, der var aldeles forskjelligt fra det, som var blevet tilkjendegivet for mange Slægter, overensstemmende med Menneskenes Troessartiller og Keresætninger. Hvor ofte har jeg ikke læst den Erklaring, som Oversætterne af Kong Jakobs Bibel gjør, i hvilken Kong Jakob fremstilles som Hoved for Kirken, og hvori Bibelen, saaledes som de, der vare udvalgte og beskifte i dette Dømed, havde oversat den, fremhæves og anbefales til Menneskelægtens Bejledning og Oplysning; og af Frygt for at Folket skulde stride med hverandre desangaaende, besluttede disse uinspirerede Mand — Oversætterne, i Forening med dem, som vare i deres Raad — at fortælle Folket, at dette var Skrifternes hele Kanon; med andre Ord: Vi have oversat 62 Bøger, og de ere samlede eller ere ved at blive samlede og trykte til Menneskenes Gavn; og disse 62 Bøger

af det gamle og nye Testamente ere de eneste Bøger, som Kristne skulde antage, de eneste Abenbaringer, som de skulde have til at vejlede dem under hele deres fremtidige Tilværelse. Folket vare ensoldige nok til at tro hvad der sagdes — ensoldige nok til at antage det som Sandhed, fordi disse lærde Mand, som ikke vare inspirerede af Gud, havde gjort denne ubewittigede, ubevistte Erklaring. „Nu, vi, den engelske Kirke, maa, foruden disse 62 Bøger, udgive nogle Troessartiller, som vi ville udarbejde. Vi have ingen Profeter blandt os til at skrive disse Artiller — ingen inspireret Abenbarer fra Gud, og dorfors ville vi efter vores egne Hjærters Ønsker lave Noget, som vil forhindre Folket fra at antage nogen ny Abenbaring. Vi ville paa en listig Maade fortælle dem, at disse 62 Bøger, som kaldes Bibelen, indeholde alle de Abenbaringer, som Gud nogensinde har givet til Mennesket.“ Hvad mere have I at sige i Eders 39 Artiller? „Vi sige, at Enhver, som ikke indstrækker og begrenser sin Tro til de 62 Bøger, som indeholdes i det gamle og nye Testamente, eller som vores at modtage nogen anden Abenbaring, skal udelukkes af Kirken. Dette er hvad der siges — ikke ligefrem, men dette er Meningen. Med andre Ord: „Enhver, som maatte foregive at være en Profet, skal betragtes som en Person, der ikke er værdig til at staa i vor Kirke“. Har nogen anden Kirke, foruden den engelske, antaget disse falske, sjælefordervende Bedragerier? Ja mange andre. De have opfundet Troessartiller, ikke bestemt 39, men saa mange, som de have fundet for godt; disse have de ved nogle Tilfælde kaldet Troessbefindelser ved andre Leveregler, Disciplin osv. Hvad er Hensigten med disse?

(Forts.)

Skandinavien's Stjerne.

Den 15de December.

Det hellige Præstedømme.

(Fra «Millennial Star.»)

All sand Myndighed kommer fra Gud. Han raader over Menneskernes Liv og Død — Livet med alle dets mangfoldige Sorger og Glæder, Bekymringer og Forhaabninger — Døden med al dens Lidelse og Åval saa vel som Uugstelsen for den usijsse Tilværelse hinsides Graven. Den eneste lovlige, religiøse Autoritet paa Jorden er Guds hellige Præstedømme, givet ved hans Søn Jesus Kristus. Den, der har erholdt denne Myndighed, er berettiget til at prædike Evangeliet, at organisere, opbygge og bestyre Guds Rige saamt udrette Alt, hvad der er nødvendigt for at frelse, gjenløse og ophøje Menneskene — det vil sige saa mange, som ville adlyde dette Præstedømme. Hvorledes kan man vel adlyde, uden der er Nogen, som administrerer? Hvorledes kan man høre Evangeliet, uden Nogen prediker, og hvorledes kan Nogen predike, uden han bliver udsendt? Men hvem har Ret til at sende ham, uden Gud selv, enten direkte eller gjennem den, han har benyndiget til at kalde Andre?

I jordiske Anliggender er det nødvendigt at have lovlig Myndighed, og hvor langt nødvendigere maa det da ikke være i Forvaltningen af Evangeliet, som er Guds Kraft til Saliggjørelse for hver den, som tror og adlyder. Grunden til al den uendelige Strid og Ulykke, som findes i Verden, maa netop søges i Mangelen paa denne Myndighed, og da Præstedommet er Vejen til Salighed, bør Enhver, som har annammet en Grad af samme, være oprigtig, retkassen, ren og hellig i al sin Vandel. Hvis deres Liv og Vandel ikke er saadan, ville de komme tilkort tidlig eller sildig, og Intet kan frelse dem.

En fuldkommen Samfundsorden er umulig uden Lydighed. De Ulydige kunne aldrig erholde nogen Befsigelse; Fred og Tilsfredshed maa flygte fra deres Sjæl. Den, der ikke yder sine Foresatte i Herren Lydighed og Erbødighed, kan heller ikke forlange dette af sine Undergivne. Ulydighed føder Ulydighed, og hvis saadan en Land ikke kues, vil den opbryde al Organisation. Den bedste Betegnelse for Præstedommets Myndighed er som en Faders over sine Børn. De, der indehave Præstedommet paa Jorden, ere ligefrem vor himmeliske Faders Repræsentanter og ere Mellemand mellem ham og hans Børn. Den Lydighed, som derfor fordres af os, er ligefrem den barnlige, tillidsfulde, aabne og hjertelige Lydighed, som Børn yde deres Fældre, naar disse ere gode, fromme og forstandige. Denne Maade at opfatte Myndigheden og Lydigheden paa er ogsaa stemmende med Bibelens Lære: „Ligesom en Fader forbarmer sig over sine Børn, saa forbarmer Herren sig over dem, som frygte ham.“ „Uden I omvende Eder og blive som Børn, komme I ikke ind i Himmelriges Rige.“ „Hvo, som ikke annammer Guds Rige som et lidet Barn, han skal ingenlunde komme ind i det.“ (Sal. 103, 13; Matth. 18, 3; Mark. 10, 15.)

Vore præsiderende Aeldster bør være Fader for deres Hjord og skulle altid ihukomme, at mange af de Hellige ere uerfarne i Evangeliets Tjeneste. En Fader revser aldrig et Barn for en Forseelse, som han vilde straffe det haardt for, hvis det havde været voren' og forstandigt. Forsyнет handler ligedan ned os, og vi burde handle paa samme Maade mod hverandre. Ved Behandlingen af en Sag bør vi altid tage alle Omstændigheder og Forhold i Betragtning, og ikke gaa frem med umødvenlig Strænghed mod den Fejlsende. Det er ikke altid Visdom at afsløre islang enhver tør Kvist paa Vintræet, thi derved kunde vi maaſte fordærve et eller andet spædt Skud, som var godt. Men naar en saadan Gren angriber en anden, eller truer med at anfægte hele Træet, da bør den uden Skaansel afhugges. Naar et Medlem af Kirken er aabenbar fordærvet og gjør andre Fortræd ved sin Nærvarelse, og enten ved sin egen slette Opførelse gjør Skandale for det Samfund, hvortil han hører, eller skader sine Søskendes Navn og Stilling, da bør han uden Medynk affløjres fra Kirken og overlades til sin egen Skæbne. Dog bør aldrig personlige Følelser gjøre sig gicldende ved Behandlingen af en fejlsende Broder eller Søster.

Halvaarskonferencen i Saltsostaden.

(Fra «Deseret News.»)

(Fortsat fra Side 40.)

Tredie Dag.

Fredag, den 8de Oktober.

Koret sang: Come follow me, the Savior said.

Byn af Aeldste Wm. H. Tolson.

Koret sang: My God, the spring of all my joys.

Aeldste Franklin D. Richards talte om den almindelige Interesse, som de Sidste-Dages Hellige sole, ikke alene de Gamle, men de Middelalbrende og selv de Unge, for hvad der foregaarude iblandt Nationerne samt for hvad der udføres i vort eget Territorium. Han hentydede med Velbehag til den forsgede Interesse, som tages i den europæiske Mission, hvilket tilføjendegaves ved den gjentagne Anmodning om mere Hjælp fra Missionens President. Han omtalte ligeledes den Forandrings, som var foregaaet med Folkets Følelser i de sydlige Stater, siden de vare blevne tingede af

Borgerkrigens Rædsler, samt deres nuværende Villighed til at annamme Bidnesbyrdet af vore unge Mand og Drenge, som vi have sendt til dem som Missionærer. I den senere Tid have de Tolv faaet mange Anmodninger, ikke alene fra de Halvsjærdssindstypes Kvorum, men ogsaa fra Aeldsternes, om at imødekommne Folks paatængende Begæringer om at fåa Evangeliets Budstaf sendt til dem, som aldrig have hørt det; han var overbevist om, at der fandtes mange Tusinde i de sydlige Stater, som aldrig havde hørt nogen af vore Aeldsters Bidnessbyrd. Vi maa fortsætte vore Bestræbelser indtil alle Folk ere tilstrækkeligt advarede. Et stort Antal Navne paa vore unge Brødre, som aldrig have havt nogen Erfaring i at prædike Evangeliet, ere blevne indsendte til de Tolv, og estersom Nødvendigheden maa fordre det, ville de blive retmæssig kaldede til Mis-

stionarer, nogle af dem i denne Konference og andre fra Tid til anden, alt efter Omstændighederne. Vort Missionsarbejde maa fortsættes, thi det er det Vigtigste vi for Tiden have ihænde at udspø. At forlange dem, som selv ere blevne Deltagere i de store Belsignalser, som Evangeliet bringer, til at gaa ud og ueddele de samme gode Ting og glade Tidender til Andre, som endnu ikke have smagt dem, kan ikke være nogen byrdesfuld Sag. Vi maa bevare Anden og Hjærligheden for dette Værk i vore Hjærtter bestandigt, og altid være rede til at gaa ud og sprede blandt Andre, hvad vi selv have annaammet. Jordens Nationer gaa hurtigt fremad paa Uenighedens og Forvirringens Bane, og vi burde bestandigt berede os til at kunne yde dem den Hjælp og Bistand, baade i aandelig og timelig Henseende, som de ville behøve.

Vore Brødre, som have havt Erfaring i Evangeliets Tjeneste, burde paa en veusig Maade arbejde med de af vore Unge, som endnu ikke have modtaget et Vidnesbyrd for dem selv angaaende Sandheden af dette Værk, og de burde bestrebe sig for at undervise og opmuntre dem til at søger efter Herren, indtil Sandheden bliver fuldkommen stadsfæstet i deres Hjærtter og de ere fyldte med det Forstået, at ville tjene Herren. Dette, sagde han, var en Pligt, der i Sardeleshed paahvilede Kirkens ledende Eldster her hjemme og var af ligesaa stor Vigtighed, som nogen udenlandst Mission.

Han troede, at der var for megen Abstilelse mellem Biskopperne og Folket i deres respektive Wards, og ligeledes mellem Stavspræsidenterne og deres Medlemmer. Naarsomhelst Vansteligheder opstod, burde Biskopperne og de ledende Mænd bestrebe sig for at bilægge dem ved deres hjærlige Indslydelse, og saaledes hjælpe Brødrene med at over-

vinde deres Svagheder. Kirkens forskjellige Domstole ere bestemte til at skulle fremskynde Fred og tilmaale Alle Rettsfærdighed. Missionsarbejdet her hjemme iblandt os er af største Vigtighed, og vi skalde vedvarende bruge vor Indslydelse, indtil alle de Hellige myde den Hellig-aands Selskab og enhver ond og bitter Følelse er tilintetgjort.

Eldste George D. Cannon oplæste dernæst en Rapport fra Manti Tempeldistrikt til d. 1ste Oktober dette Aar, og ligeledes en Rapport fra Cache Tempeldistrikt. Totalsummen af frivillige Gaver, indkomne til Templet i Manti til d. 1ste Oktbr. 1880, beløb sig til 207,977 Dolls. og 35 Cts., og til Templet i Logan, Cache Dalen, 252,147 Dolls. og 78 Cts.

Han oplæste ogsaa en Rapport fra det Bedvarende Emigrations-Selskab.

Dernæst omtalte han det i forrige Konference vedtagne Forslag om at eftergive en Del af den gamle ubetalte Tiende, samt om at Kirken skulde omdele et vist Antal Rør og Faar blandt de verdige Fattige. Han hentydede ligeledes til det vedtagne Forslag om at hver enkelt Stav skulde yde, hvad de kunde, ved private Sammestud for samme Dje-med. De Tolvs Raad, til hvilket Undersøgelsen af Rapporterne fra de forskjellige Staver var overladt, fandt disse Rapporter at være usildstændige, medens der fra enkelte Staver flet ikke var indløben nogen. Under disse Omstændigheder havde de Tolvo anset for Bisdom at foretage en Deling af de Rør og Faar, som Kirken havde lovet, blandt de forskjellige Staver, og derpaa overlade til hver enkelt Stav selv at indsamle og uddele deres egen private Del. Han oplæste derpaa en Rapport over hvorledes den af Kirken lovede Del, nemlig 300 Rør og 2000 Faar, var blevne fordelt blandt de forskjellige Staver.

De af Stavspræsidenterne, som endnu ikke havde opfyldt deres Løfte, gjort ved forrige Konference, burde strax foretage Indsamlingen til de Fattige og indsende Rapport over samme i Forbindelse med et fuldstændigt Regnskab over al den gamle ubetalte Tiende, som stod opskrevet i deres Bøger, saa at Løftet, som blev givet ved Foraarsskonferencen, kunde blive indfriet i enhver Henseende. De Tolv Raad havde besluttet, at Halvdelen af den gamle ubetalte Tiende skulle eftergives i alle Zions Staver, og at denne Eftergivelse skulle overlades til de forskellige Stavsautoriteters Dømmekraft, med den Forstaaelse, at det er de værdige Fattige, der bliver at betænke med denne Fordel, og ikke Apostater eller Saadanne, som ere rejste andre Steder hen, uden Anbefalingsbreve eller Flyttebeviser fra deres Bisopper.

Bed en omhygelig Undersøgelse af de til Raadet indsendte Rapporter var man kommen til følgende Resultat: De Staver, som havde betalt den mest Tiende og Tempelosser samt havde været mest gavmilde mod de Fattige, behøvede mindre Hjælp fra Kirken end andre Staver, og saaledes befraestedes Bislop Hunters øste gjentagne Ord: „Betal Eders Tiende og bliv velsignet.“ Han roste i Særdeleshed St. George, Salt Lake og Cache Staver.

Han fremlagde dernæst for Konferencen Raadets Rapport og Bestemmelser med Henbyn til Eftergivelsen af den nævnte Tiende og Fordelingen af de omtalte Røer og Faar; Forslaget blev enstemmigt vedtaget. Derpaa op læste han en Notits fra Superintendent John Sharp til den Effekt, at de i Anledning af Konferencen udstedte Jernbane-Billetter til halv Pris vilde, for Union Pacific - Banens Vedkommende,

være gyldige til d. 11te Oktbr. Han haabede dervor, at de Hellige, som vare komne langvejs fra for at overvære Konferencen, vilde forblive indtil den havde Ende, efter som højest vigtige Ting endnu vilde blive forelagte, ikke alene i disse Forsamlinger, men tillige i Præstedsømøderne. De Tolv, og i Særdeleshed Præsident Taylor, havde havt meget at bestille med at gjøre Forberedelser for denne Konference, og han haabede dervor oprigtigt, at Folket vilde forblive indtil alle Forretninger vare udførte og alle Instruger givne.

Koret sang en Hymne.

Konferencen sluttedes til Kl. 2 Eftm. med Bøn af Præsident A. M. Cannon.

Kl. 2 Eftermiddag.

Koret sang: Awake, ye sons of God, awake.

Bøn af Præsident Joseph Young.

Koret sang: Though nations rise and men conspire.

Eldste Orson Pratt læste fra Pagtens Bog, Side 211, et Løfte, som Herren gav i Maj 1833 til ethvert Individ i Kirken, baade Mænd og Kvinder. Dette, sagde han, var et af de største Løfter, som var givet til de Hellige i de sidste Dage. Det blev givet paa visse Betingelser. Herren siger: „Over Sjæl, som afstaar fra sine Synder og kommer til mig, paakalder mit Navn, adlyder min Røst og holder mine Besalinger, skal se mit Ansigt og hænde, at jeg er, og at jeg er det sande Lys, der oplyser ethvert Menneske, som kommer til Verden.“ En anden Abenbaring, given i Septbr. 1832, som handler om Præstedommet, viser, at gjennem Præstedommet og sammes Anordninger aabenbares Guds frygtigheds Kraft for Menneskene i Kjødet, og uden dette kan intet Menneske se Guds Ansigt og leve. (Pagtens Bog, Side 23.)

Moses havde det melkisediske Præstedomme, men fordi Israels Børn ikke overholdt dette Præstedommes Lov, blev det borttaget fra dem, og det blev dem ikke tilladt at beholde Aarons Præstedomme. I enhver Tidsalder, naar det melkisediske Præstedomme har været givet, nødes de samme Besignelser, som omtales i den Nababaring, der netop er blevet last. Efter Syndefaldet lerte Herren Frelsens Plan til Adam, og det blev ham vist, at han og hans Børn maatte fødes af Vand og Land, for at kunne blive adopterede Borgere i Guds Rig. Adam annammede Herrens Ord og var lydig, og Guds Land oploftede Adam og tog ham til et Sted, hvor der var Vand, og døpte ham, efter hvilket han modtog det høje Præstedomme efter den Eviges Orden. Efter at han havde modtaget megen Undervisning med Hensyn til det evige Præstedomme og den patriakalske Magt, samt Love og Ordinancer, hvilket han lærte til sine Børn, bleve Bøger strevne iblandt dem, indeholdende de gamle Fædres Slægtregister. Abel erholdt Præstedømmet og ofrede et Offer, som var antageligt for Herren, men Kajns Offer blev ikke antaget, fordi han ikke ofrede i Tro; han vilde ikke omvende sig, men deltog i alle Slags Uggeligheder, grundlagde en hemmelig Forening, der udøvede Onder af enhver Art, i hvilken han var Hoveding eller Stormester, og tilsidst myrdede han sin Broder Abel. I Tidens Løb fødtes Seth, og han modtog ogsaa Præstedømmet. Derefter blev Enok født, som levede et retsærdigt Liv og blev ligeledes ordineret til Præstedommet.

Eldste Pratt vedblev at følge Præstedommets tidlige Historie og Guds Handlemaade mod Menneskene samt omtalte, hvorledes en Del af Menneskeslægten blev meget ugadelig, og at de Retsærdige,

Seth og Enos iberegnet, blevе befalede at gaa til et Land, som kaldtes Kanaan. Han beskrev ligeledes Enok og andre fremragende Guds Ejendomme, som levede i hine Verdens tidligste Dage, og beviste, at de i alle deres Rejser og Foretagender vare vejslede af Nababaringens Land, under det hellige Præstedommes Besledning. Det lykkedes Enok at oprette mange Menigheder til Herren i forskellige Staeder og Lande og tilsidst at indsamle dem alle til Zions Land, hvis Beliggenhed endnu ikke er blevet aabenbaret. Han var bestjært med at prædike og indsamle Folket til det Sted, hvor Zion blev opbygget. Taleren omtalte paa en tydelig Maade det store Arbejde, som Enok udførte, og den Tidslængde, som han var bestjært med dermed, under dette samme høje og hellige Præstedommes Magt og Myndighed.

Han talte derefter om Fader Adam, som mødte med og fremstod midt iblandt sine retsærdige Esterkommere i Adam-ondi-Ahmans Dal, som er i Staten Missouri, og profeterede om mange vigtige Begivenheder, som skulde finde Sted gennem fremtidige Slægter, lige til den sidste Tid.

Han omtalte ligeledes de herlige Syner, som blevе viste Enok, indbefattende de Uggeliges Lidelser og de Retsærdiges Herligheder, som vente Menneskene hinsides Sløret, og ligeledes Gjengivelsen af Evangeliet i de sidste Dage, ligesom Retsærdighed, der nedsendes fra Himmelten. Efter at Enok og hans Stad var blevet borttaget, holdt Methusalem endda Præstedommet, og det blev overanvordet til Andre igjennem de efterfølgende Slægter, indtil det naaede Moses. Han vedblev at følge Præstedømmet, som er uden Dages Begyndelse og Aars Ende, fra een Slægtlinie til en anden, i de forskellige Verdens Tidsalbere, ikke alene paa den

øftlige, men tillige paa den vestlige Halvkugle. Han dvælede derpaa ved de uunderlige Belsignelser, som var udgydt over de Hellige i vore Dage, samt de Ansvarligheder, som følgeligvis paahvile alle dem, der have erholdt det hellige Præstesymme, og beviste, at Guds Øste om at ville afdøse hans Ansigt for de Trofaste, strakte sig til Søstrene, saa vel som til Brødrene.

Eldste W. Woodruff bekjendtgjorde, at et Præstesymme vilde blive afholdt om Aftenen Kl. 7 i Assembly Hall.

Koret sang: Praise to the man who communed with Jehovah.

Konferencen sluttedes til den følgende Dag Kl. 10 Form.

Taksgelse af Eldste George D. Cannon.

Hjerde Dag.

Ørddag d. 9de Oktbr. Kl. 10 Form.

Koret sang: O God our Father let thy grace.

Bøn af Eldste David D. Calder.

Koret sang: With joy we own thy servants, Lord.

Eldste Moses Thatcher talte om den menneskelige Naturs Fejlbarhed og sin egen Undseelse ved at fremstaa for de Sidste-Dages Hellige, af Frygt for at han skulde have sagt eller gjort Noget, hvorved han maatte have gjort sig uørdig til den Helligaands Hjælp og Bistand, der var saa nødvendig for en øssentlig Lærer. Han bad dersor om de Helliges Tro og Forbønner og læste fra Pagtens Bog (ny eng. Udgave), Side 423: „Se, Mange ere kælte, men Faa ere udvalgte“ osv.

Der fandtes i alle de hellige Skrifters Blade ikke en Profeti eller Bøn, som var stjønnere og renere end det, han netop havde læst. Dersom vi vilde nyde alle de Belsignelser, som ere for-

bundne med det hellige Præstesymme, maa vi lære at bruge dets Myndighed i fuldkommen Harmoni med den Helligaands Indgivelse. Uden denne Aands Bejsledning vare vi bestandig utsatte for at fejle og handle urettigt. Paa hvilke Betingelser kunne vi sikre os Guds Aands Bejsledning? Kun ved trofast at holde Guds Befalinger og ved at vandre ydmigt for ham. Han tydeliggjorde det hellige Præstesymmes Magt, og den Strenghed, hvormed Herren holdt dem ansvarlige, som besadde det, ved at henlyde til Beretningen om Moses i Forbindelse med Israels Børn. Omtalte Maaden, hvorpaa Moses slog Klippen, og der udsprang Vand til at slukke Folkets Tørst, og beviste, at Aanden, ved hvilken Moses udførte denne Handling, nedkalde den Almægtiges Mishag. Hvilkens Lettie burde ikke dette være til os! Det burde opmunstre os til at være ydmige og blive som sinne Børn, i Overensstemmelse med hvad Jesus lærte sine Disciple, da han sagde: „Hvo sig selv forneder som dette Barn, han er den Største i Himmelriges Rige.“ Enhver, som søger Gere og Berømmelse af sine Medmennesker, i Stedet for Guds Gere, vil viisselig blive båtter for den Helligaands Magt og Indslydelse.

Hvilke som helst Ideer vi end maa have med Hensyn til Co-operation og den Forenede Orden, kunne vi være forvisede om, at Gud aldrig har haft til Hensigt at oprette en Klasseforskel eller et Pengearistokrati iblandt dette Folk.

Han dadlede paa den udtrykkeligste Maade Egenhjærlighed og Ergjerrighed, hvilket foraarsager Hjærtets Haarhed og en Uvillighed til at lade sig vejlede af Guds Ejeneres Raad. Intet Offer er for stort for Erholdelsen af den Helligaands Bejsledning og Herrens Kjærlighed. Gud er en nidskjær Gud, hvorfor vi

skulde tilbede ham i al Ydmyghed og tilskrive ham Æren for vor Fremgang og Lykke, samt lære fra et lille Barns rene og oprigtige Aaland. Han formanedede Brødrene til at ophøre med al Trætte og Bagtalelse, og opmuntrede alle Sidste-Dages Hellige til at gjøre deres Pligter og handle efter de i den hellige Skrifst givne Instrukser om at dæmpe onde Følelser. Der findes ingen Grund, hvorför der skulde eksistere Misundelse og Mistillid, ej heller er der nogen Grund til at vi ikke skulde nyde alle de Belsignalser, som ere forbundne med Evangeliet. De, som ere under Guds Aalands Indslydelse, ville altid legge sig Guds Riges bedste Interesser paa Hjerte. Han talte strængt imod Hykleri og Tilbedelse af Penge, viste Nydvendigheden af en aabenhjærtig, ærlig og findrig Fremgangsmaade, af personlig Ære, Trofasthed og Netskaffen-hed, af Bon og nøjagtig Opsyldelse af enhver Pligt samt af at undgaa det Onde i enhver Stikkelse, saa at vi ikke alene maa være „Kaldte af Gud“, men bleve regnede iblandt de Udvalgte. Han bevidnede, at uagtet der var Nogle, som fejlede, fandtes der dog mange Tusinder i Israel, som ikke havde bøjet Kne for Baal, og uagtet nogle af dem maa ikke være meget bekjendte iblandt Folket, vilde de dog stime som Guds Ædelstene og erholde den Magt, som omtales i de Vers, han havde læst, der „uden Evangelsmidler skal tilslÿde dem i al Evighed.“

Eldste Daniel H. Wells sagde, at vi havde meget at kompe med, i Sær-deleshed under vores Forsøg paa at sikre os vores egne lovlige Rettigheder og Privilegier, paa Grund af den iblandt Menneskene saa fremherskende Tilbøjelighed til at ville gjøre Indgreb i hverandres Rettigheder. Gud har paabegyndt en god og retfærdig Regjeringsform paa Jorden, og har givet sine Ejendomme Magt og Myndighed i den Hensigt, at de skulde

vedligeholde riglige og retfærdige Principer, og uagtet denne Regjering endnu var i sin Barndom, vilde den til sidst blive almindelig over hele Jorden. Han raadte alle Nykommere til at blive Borgere af denne store Republik saa hurtig som mulig, for at de maatte kunne nyde de dermed forbundne Rettigheder og Privilegier, saasom at kunne have Stemmeret, tjene som Fury-Mænd osv.; de skulde ikke gjøre falsk Ed, men forsvare de Ustyldige, beskytte de Gode fra ugudelige og for dærvede Mænds Ondskab, og domme efter virkelige Beviser, i Stedet for efter Fordomme og Rygter. Vi bestræbe os for at opbygge Guds Rige paa Jorden, og vi have anvendt vor Tid, vores Midler og vort Liv i Forsvar af de store og hellige Principer, som Gud har aabenbaret. Herren havde aldrig aabenbaret noget Princip, der ikke vilde være til Gavn og Belsignelse for Verden, dersom det blev efterlevet ifølge Bestemmelserne deraf. Vi skulde arbejde med hverandre for at tilvejebringe Fred og gode Følelser iblandt os selv indbyrdes og bevare Guds Aaland i vores Hjørter. Vi ere kældede til at indtage høje og hellige Kældelser, og vi skulde ikke ved ærgjerrige Motiver spøge at vinde Magt og Anseelse. Lad os bevare vor Netskaffen-hed for Gud og bestræbe os for at satte Herrens store og hellige Hensigter i Udsprælse. Guds Magts Dag nærmer sig, og han vil snart overtage Herredømmet og Regjeringen paa Jorden. Naar vi ere forsamlede til sammenkomsten som et Folk, mon vi da ikke ere sterkere end vi vilde være som forskilte Individuer? Lad os derfor være forenede og anstrengte os som et famlet Hele for at grundfestte Ret og Retsfærdighed paa Jorden.

Koret sang en Hymne.

Konferencen sluttedes til Kl. 2 Eftm. med Takførsel af Eldste L. J. Nuttall.
(Fortf.)

Almas Familie.

(En Skitse fra Mormons Bog. — Af Eldste George Reynolds.)

(Fortsat fra Side 79.)

Saaledes hengik 33 Aar. Tiden var nu kommen, da Lamaniten Samuels Profeti skulde gaa i Opfyldelse med Hensyn til de tre Dages Mørke, som han havde sagt skulde indhylle Landet. Paa den fjerde Dag i den første Maaned af det 34te Aar rejste der sig en stor og frygtelig Storm, hvis Ødelæggelse overgik Alt, hvad der havde været kendt siden Syndslodens Dage. Uhyre Vandmasser fra Havet styrtede ind over Landet, heftige Cykloner og uimodstaelige Orkaner fore hen over Skove, Drkener, Staader og Taarne, efterladende sig en total Ødelæggelse og Ruin. Jorden rystede i sine Grundvolde, udsendte Blod fra dens Indre, høvede sig i kæmpemæssige Bjergtinder og sank ned i dybe Afgrunde. Hele Landets Overflade blev forandret formedelst disse ubestrigelige Omvæltninger. Nogle Staader blev opbrandte, andre sank ned i Havets Afgrunde og atter andre blev begravne i Jorden, medens Bjerge styrtede om og bedækkede de Staader, hvor smukke Byer og blomstrende Landskaber havde ligget. Det er ikke vor Hensigt her at beskrive det Skrækkelige, forbundet med de tre Dages aandelige og timelige Mørke, som efterfulgte Stormen og Jordskælvet, ej heller at omtale vidtløftigt Folnets store og skrækkelige Sorg og Klagental over deres ihjelslagne Slægtninge, deres ødelagte Staader og deres tabte Skatte. Disse mørke Dages aandelige Rædsel

blev endnu skrækkeligere formedelst Frygten for, at de ved deres Synder vare fortabte for Guds Raade, ligesom de troede de Titusinder Drabte vare. Derefter hørte de en Rost fra Himmelten, sigende: „Be, Be, Be over dette Folk! Be over hele Jordens Beboere, medmindre de omvende sig.“ Dette var Frelserens Rost, som ligeledes fortalte dem, at disse Ødelæggelser, Sorger og Elendigheder havde ramt dem paa Grund af deres Synder og Misgjerninger, men der tilspjedes samtidig, at de, som havde overlevet den skrækkelige Ødelæggelse, vare blevne sparede, fordi de vare mere retsrædige end de, der vare faldne som Øfre for den. Han har Bidnesbyrd om sig selv, om sin Lidelse og Død, at han havde hengivet sit Liv som et Sonoffer for Verdens Synder, og han talte mange Raads- og Undervisningsord til dem, hvilke vare beregnete paa at trøste dem og gjøre dem godt. Da Rosten ophørte, var Alting stille i Landet i en Tid af mange Timer. Siden hørte Alle Frelserens Rost, og denne Gang gjentog han for de ydmygede Neophyter, hvor ofte han havde villet samle og frelse sit Folk Israel, men de vilde ikke. Saaledes hengik de tre Dage med Skræf og Fortvivlelse. Om sider adspredest Mørket og Folket ophørte med deres Klage, thi deres Sorg blev omvendt til Prism og Taksigelse til den Herre Jesus, deres Forløser. (Forts.)

Hvo, der straffer et Menneske, skal derefter finde Gunst, mere end den, som smigrer med Tungen. En Mand, som smigrer for sin Neste udbreder et Garn for hans Gange.

Salomon.

Statistisk Rapport.

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien
for Året 1880.

Konferencer.	Grene	Opprører	Gudstjæds	Eldsfer	Brester	Lærere	Diakoner	Medlemmer	Totalantal	Døpte	Emigrerede	Udeluffede	Døde	Konferencepræsidenter.
Danmark:														
Kjøbenhavn . . .	6	2	4	71	28	26	18	699	848	152	90	71	16	Hans Junt.
Aarhus	5	1	4	57	23	37	15	666	803	218	111	56	11	Chr. Jensen.
Nælborg	5	2	43	14	17	8	464	548	124	66	32	10		S. Christensen.
	16	5	8	171	65	80	41	1829	2199	494	267	159	37	
Norge:														
Kristiania	8	2	1	112	45	38	18	744	960	120	41	51	20	Chr. Høgensen.
Sverige:														
Stockholm	7		1	79	33	35	9	889	1046	255	125	56	14	L. M. Olson.
Göteborg	7	1	3	54	24	37	26	516	661	142	50	33	9	O. N. Stohl.
Skaane	5	1	5	19	15	17	5	899	461	137	54	26	11	N. B. Adler.
	19	2	9	152	72	89	40	1804	2168	534	229	115	34	
Finland	1			4	1	2		14	21	6		11	1	D. D. M. Ekenberg.
Ísland	1			2				13	15	6	12			J. Eyvindson.
Total	45	9	18	441	183	209	99	4404	5363	1160	549	336	92	

Dødsfald.

Det bekjendtgøres herved for Slægt og Venner, at min elskede Hustru Johanne Marie Hjeldsted, født i Lønstrup, Danmark, den 1ste Juni 1830, døde i Logan af Apopleksi den 4de Novbr. 1880. Hun var en trofast Sidste-Dages Hellig, en elsket Hustru og Moder. Hun efterlader sin Mand og tre Børn til at begræde hendes Bortgang.

C. D. Hjeldsted.

Indhold.

Tale af Eldsle Orson Pratt	81.	Allmås Familie	95.
Redaktionsbemærkninger:		Statistisk Rapport	96.
Det hellige Præstedomme	88.	Dødsfald	96.
Halvaarskonferencen i Saltsjöbaden .	89.		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen, Voruhængade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording, Læderstræde 3.